

[Glistrup]

tes af den travgevinst, eller hvad det nu er, han synes er urigtigt, så at skride direkte til at sige: Vi genoptager sagen og stadfæster den tidligere afgørelse og går direkte på det i stedet for at lave dette ekstra moment, som skatteministeren er inde på med disse genoptagelser.

Så hævder skatteministeren, at ligningskommissionen i dag jo reelt er en ankeinstans, og at hr. Stavad derfor ikke skulle have ret i de argumenter, han anførte.

Jamen det, hr. Stavad sagde, er, at som ligningskommissionen er placeret i dag, kan et ligningskommissionsmedlem, man henvender sig til, eventuelt via ligningskommissionens formand – det er lidt forskelligt, hvor formel man er i de forskellige kommuner – gå hen og snakke med skatteforvaltningen, fordi skatteforvaltningens ansættelse i første omgang sker efter delegation fra ligningskommissionen. Det er det led, som bliver fjernet.

Hvis ligningskommissionsmedlemmerne overhovedet gør nogen som helst gavn, så er det, at de på de tidspunkter kan hjælpe til at rede problemerne ud, hvor der endnu ikke er gået prestige i det.

Men når man kommer til anden behandling, sidder ligningskommissionsmedlemmerne som en kødrand, der kun er interesseret i at bevare prestigen for de skatteembedsmænd, som har truffet afgørelsen. De bliver manuduceret af skatteembedsmændene, når de siger: Jamen kunne vi ikke imødekomme det? Nej, det strider mod praksis, og så er ligningskommissionen nul værd som ankeinstans.

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

På ét punkt har hr. Glistrup ret, nemlig i sin nedsabling af fru Pia Gjellerups model for en behandling af, hvorvidt sager er principielle ved Landsskatteretten. Det ville simpelt hen i den grad blive et bureaukratisk system, som forlænger en række skattesagers behandlingstid. Det tror jeg vi tydeligt vil kunne få afdækket under det videre udvalgsarbejde.

Men ellers må jeg jo sige, at hr. Glistrups fremstilling af tingene stort set går ud på at vende det hele på hovedet, og jeg skal derfor ikke opholde mig så meget ved det ud over to ting.

For det første siger hr. Glistrup, at det at lave disse skriftlige sagsfremstillinger, overhovedet ikke giver skatteyderen nogen som helst form for garanti, for det benyttes blot til det, som hr.

Glistrup kaldte bondefangeri. Den fuldstændig absurde konsekvens af hr. Glistrups argumentation ville jo være, at man overhovedet ikke skulle skrive noget som helst, at man ikke skulle præsentere skatteyderen for noget som helst, for så kan man i hvert fald ikke fange nogen på noget. Og det er jo rigtigt: Jo mindre der er skrevet, jo mindre kan man hænge nogen op på. Men til gengæld vil skatteyderen jo så heller ikke have nogen som helst chance for at gennemskue, på hvilket grundlag det egentlig er, at en ligningskommission behandler en skatteklage.

Jeg må altså fastholde, at det klart er betryggende for skatteyderen at vide nøjagtigt, på hvilket grundlag, ud fra hvilke oplysninger, klageorganet behandler klagen.

Endvidere siger hr. Glistrup, at jeg har indledt et tilbagemag vedrørende den forudsatte personalebesparelse. Jeg har også mærket mig, at netop Berlingske Tidende, som hr. Glistrup henviste til, har været inde på lidt af samme skuffe. Det må jeg klart afvise; det har jeg i øvrigt også haft lejlighed til at gøre rede for i Berlingske Tidende i en artikel.

Der er overhovedet ikke noget tilbagemag. Der er tale om, at der skal spares 5.000 årsværk. Og det er alene sådan noget sprogligt finessereri, om man kalder det det ene eller kalder det det andet. Der er 5.000 årsværk, der skal spares, akkurat som det hele tiden har været tilsigtet. Det er forkert, når hr. Glistrup siger, at der i regeringens oprindelige plan var forudset en besparelse på 6.000 årsværk. Det er ikke tilfældet. Man kan højst sige, at i den ene af de to modeller, regeringen lagde frem, var forudset en besparelse på 5.175 årsværk. Det endte så med en aftale med kommunerne om næsten det samme, nemlig 5.000 årsværk. Men det er altså årsværk, vi taler om. Der er overhovedet ikke tale om nogen ændring i det forhold.

Dernæst skal jeg sige til fru Pia Gjellerup, at det ville klæde hende, hvis hun undlod at konkurrere med hr. Jens Thoft om at bruge kraftudtryk under førstebehandlingerne. Hr. Jens Thoft har ikke kunnet føre, tror jeg, én eneste debat om skatteforhold inden for det sidste et til halvandet års tid, uden at hr. Jens Thoft har forudset skattesystemets snarlige sammenbrud og Statsskattedirektoratets maskiners endeligt. Det er ikke sket endnu, selv om hr. Glistrup forventningsfuldt har set op på hr. Jens Thoft, hver